

UCZNIOWIE MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

Wielki Post – Triduum Paschalne – okres wielkanocny

CYKL A | CZĘŚĆ 2

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

Cykl A

CZĘŚĆ 2

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026
Wielki Post – Triduum Paschalne – okres wielkanocny

Cykl A

CZĘŚĆ 2

Redakcja: ks. *Michał Dąbrówka*

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie

© by Wydawnictwo Biblos, Tarnów 2026

Nihil obstat
Tarnów, dnia 20.01.2026 r.
ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski

Imprimatur
OW-2.2/6/26, Tarnów, dnia 21.01.2026 r.
Wikariusz generalny
† Stanisław Salaterski

Projekt okładki:
Mateusz Kowal

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie
ul. Piłsudskiego 6, 33-100 Tarnów
tel. 14-63-17-380
e-mail: wydzdusz@diecezja.tarnow.pl

Druk: Poligrafia Wydawnictwa Biblos

ISBN (online) 978-83-8354-259-1

Biblos
WYDAWNICTWO

Plac Katedralny 6, 33-100 Tarnów
+48 510 812 311

biblos@biblos.pl
www.biblos.pl
[@wydawnictwobiblos](#)

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	7
WIELKI POST – TEMATY HOMILII	9
ŚRODA POPIELCOWA – 18.02.2026	11
I NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU – 22.02	17
II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU. DZIEŃ MODLITWY, POSTU I SOLIDARNOŚCI Z MISJONARZAMI – 01.03.2026	23
III NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU – 8.03.2026	30
IV NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU. <i>LAETARE</i> – 15.03.2026	35
V NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU – 22.03.2026	40
UROCZYSTOŚĆ ZWIASTOWANIA PAŃSKIEGO – 25.03.2026	45
WIELKI TYDZIEŃ – TEMATY HOMILII	50
NIEDZIELA PALMOWA MĘKI PAŃSKIEJ – 29.03.2026	51
WIELKI CZWARTEK – 02.04.2026	56
WIELKI PIĄTEK – 03.04.2026	62
WIGILIA PASCHALNA – 04.04.2026	66

OKRES WIELKANOCNY – TEMATY HOMILII	72
UROCZYSTOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA PAŃSKIEGO	
– 05.04.2026	74
PONIEDZIAŁEK W OKTAWIE WIELKANOCY	
– 06.04.2026	80
II NIEDZIELA WIELKANOCNA	
NIEDZIELA MIŁOSIERDZIA BOŻEGO – 12.04.2026	86
III NIEDZIELA WIELKANOCNA. NIEDZIELA BIBLIJNA	
– 19.04.2026	86
IV NIEDZIELA WIELKANOCNA. ŚWIATOWY	
DZIEŃ MODLITW O POWOŁANIA – 26.04.2026	87
UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY	
KRÓLOWEJ POLSKI – 02.05.2026	87
V NIEDZIELA WIELKANOCNA – 03.05.2026	93
VI NIEDZIELA WIELKANOCNA – 10.05.2026	100
UROCZYSTOŚĆ WNIEBOWSTĄPIENIA PAŃSKIEGO	
– 17.05.2026	106
UROCZYSTOŚĆ ZESŁANIA DUCHA ŚWIĘTEGO	
– 24.05.2026	112

WPROWADZENIE

Tytuł [...] „Uczniowie-misjonarze” nawiązuje do [...] tytułu ostatniej części *Relatio finalis* rzymskiego synodu zakończonego w 2024 roku. U podstaw jest papieskie używanie tego zwrotu wyraźnie po to, by uświadomić i pamiętać, że nie można być uczniem Chrystusa bez dawania o Nim świadectwa, a równocześnie nie da się być misjonarzem Chrystusa bez stałego czerpania ze szkoły Chrystusa. Stąd, podobnie jak myśl przewodnia Jubileuszu 2025 „Pielgrzymi nadziei”, również hasło programu duszpasterskiego „Uczniowie-misjonarze” przypomina ważny aspekt tożsamości chrześcijanina i jego misję, że jako dzieci Boże jesteśmy Chrystusowymi uczniami i zarazem misjonarzami, ale też to, że uczniem-misjonarzem Chrystusa trzeba się ciągle stawiać. Tym bardziej aktualnie, wobec trudnych uwarunkowań i wezwań, które ujawniają się dziś w życiu osobistym, rodzinnym i parafialnym, powinniśmy zadbać o lepszą jakość bycia uczniem-misjonarzem Chrystusa, by być bardziej wiernym, gorliwym i zaangażowanym w dzieło wzrostu i stawiania się na miarę naszego Pana i Mistrza. Domaga się to życia Jego słowem, przeżywania Jego obecności, czerpania z niej, naśladowania Go we wszystkim, by trwać w zjednoczeniu z Nim i przedłużać Jego zbawcze posłannictwo.

Mając tego świadomość, twórcy programu wyraźnie sugerują duszpasterzom i wiernym, by w centrum całego procesu formacyjnego było działanie na rzecz kształtowania i rozwoju osobowej więzi z Jezusem. Słuszność i aktualność tego formacyjnego fundamentu stale się ujawnia we wszelkich analizach aktualnej sytuacji Kościoła, rodziny chrześcijańskiej i życia wiernych. To jest klucz do wzrastania i rozwoju nowego człowieka ku wyżynom nieba i na miarę oczekiwań Boga. Jeśli w sercu chrześcijanina jest żywa wiara, to spogląda na życie w świetle objawionej prawdy, nie trzeba go motywować do korzystania z Bożej łaskawości, żyje miłością Boga, w Nim pokłada nadzieję, inaczej widzi sens swego

życia, wszelkiego cierpienia i znoju, pragnie być uczniem Chrystusa i Jego apostołem.

W tej perspektywie ujawnia się znaczenie kerygmatu w procesie formacyjnym. Na nim trzeba oprzeć odnowę chrześcijańskiej egzystencji i przepowiadania Kościoła. Powinni to zobaczyć i uznać zwłaszcza wszyscy duszpasterze i katechizujący. Zgodnie z podpowiedzią papieża Franciszka trzeba zadbać o to, „żeby [przepowiadanie] wyrażało zbawczą miłość Boga, uprzednią w stosunku do moralnych i religijnych zobowiązań; żeby nie narzucało prawdy i odwoływało się do wolności; żeby miało pewne cechy radości, bodźca, żywotności i harmonijnej pełni, niesprowadzającej przepowiadania do kilku doktryn, czasem bardziej filozoficznych niż ewangelicznych. Domaga się to od ewangelizatora niektórych postaw, pomagających lepiej przyjąć orędzie: bliskości, otwarcia na dialog, cierpliwości, serdecznego przyjęcia, które nie potępia” (EG 165).

(bp A. Czaja, *Elementarz chrześcijańskiej formacji. Uczniowie-misjonarze*, w: *Uczniowie-misjonarze. Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026*, zeszyt teologiczno-pastoralny, Opole 2025, s. 14-15)

WIELKI POST

Chrzest rodzi uczniów-misjonarzy

Środa Popielcowa – *Wielki Post powrotem do łaski chrztu świętego*

Orędzie: Bóg w tajemnicy chrztu świętego włączył nas w oczyszczenie i odrodzenie. Zapoczątkował w nas proces przechodzenia od popiołu do życia.

I niedziela Wielkiego Postu – *Modlitwa z egzorcyzmem i wyrzeczenie się zła*

Orędzie: Przez Chrystusa przysłała łaska, której Bóg udziela człowiekowi na chrzcie świętym.

II niedziela Wielkiego Postu. Dzień modlitwy, postu i solidarności z misjonarzami – *Wyznanie wiary*

Orędzie: Jezus wyprowadza nas na górę, aby otworzyć nas na słuchanie Jego zbawczej nauki oraz kontemplację Jego pełnego miłości oblicza.

III niedziela Wielkiego Postu – *Poświęcenie wody i obrzęd chrztu*

Orędzie: Chrystus jest dla nas Źródłem wody żywej, w którym zostaliśmy zanurzeni podczas naszego chrztu.

IV niedziela Wielkiego Postu – *Namaszczenie i wręczenie świecy*

Orędzie: W czasie Wielkiego Postu Bóg przychodzi, żeby odnowić w nas łaskę chrztu, tj. żebyśmy naprawdę zaczęli żyć w sposób odpowiadający naszej wierze.

V niedziela Wielkiego Postu – *Włożenie białej szaty*

Orędzie: Jezus, który przychodzi wskrzesić Łazarza, potrafi ocalić człowieka nawet z największego grzechu, ze stanu duchowego rozkładu.

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego – *Życie jest święte*

Orędzie: Zwiastowanie ukazuje nam, że Bóg każdego człowieka obdarza swoją łaską, aby stał się Jego świątynią i mógł poczuć w sobie Boże życie.

ŚRODA POPIELCOWA – 18.02.2026

I czyt. Jł 2,12-18; Ps 51; II czyt. 2 Kor 5,20-6,2;

Ew. Mt 6,1-6.16-18

Proponowane pieśni:

Na wejście – „Bądź mi litościw”

Na obrzęd posypania głów – „Posypmy głowy popiołem”

Na przygotowanie darów – „Przyjmij, o najświętszy Panie”

Na komunię – „Dzięki, o Panie”

Na zakończenie – „Krzyżu święty, nade wszystko”

Wprowadzenie do Mszy Świętej

Dziś rozpoczynamy drogę Wielkiego Postu – czasu nawrócenia i odnowy serca. Znak popiołu przypomina nam o naszej kruchości, ale także o potrzebie przemiany. Od popiołu serca, oczyszczonego skrucą, Bóg prowadzi nas ku łasce źródła życia, który otrzymaliśmy w chrzcie świętym. Wejdźmy w tę Eucharystię z pragnieniem odnowienia tego przymierza z Bogiem, prosząc, aby Jego miłosierdzie na nowo obmyło i ożywiło nasze serca.

Wielki Post powrotem do łaski chrztu świętego

Sytuacja egzystencjalna: Życie człowieka może bardziej przypominać popielniczkę z popiołem niż źródło życiodajnej i twórczej siły.

Orędzie: Bóg w tajemnicy chrztu świętego włączył nas w oczyszczenie i odrodzenie. Zapoczątkował w nas proces przechodzenia od popiołu do życia.

Apel: Ta droga nie jest jałowym biegiem, ale poprzez modlitwę, post i jałmużnę dokonuje się oczyszczenie serca.

I. Dwa znaki kryjące obietnicę łaski Bożej

Za chwilę dokona się obrzęd posypania głowy popiołem. Warto jednak zauważyć, że w wielu krajach – zwłaszcza na zachodzie Europy i w Ameryce Południowej – ma on nieco inną formę. Kapłan najpierw obficie kropi popiół wodą święconą, a następnie powstałą mieszaniną popiołu i wody kreśli znak krzyża na czole pokutnika. Te dwa symbole – woda i popiół – są nam, chrześcijanom, bardzo dobrze znane. Są sobie bliskie, jakby wzajemnie się dopełniały, co wyraźnie ukazuje sam obrzęd ich połączenia. Oba mówią o oczyszczeniu i wiele objawiają o ludzkim życiu.

W Starym Testamencie popiół był znakiem żałoby, pokuty, żalu za grzechy oraz pragnienia nawrócenia. Towarzyszyły mu post, płacz i lament. A jednak prorok Joel przypomina w imieniu Pana: „Rozdzierajcie jednak wasze serca, a nie szaty” (Jl 2,13). Niewystarczalność samego zewnętrznego gestu podkreśla również autor Listu do Hebrajczyków: „Jeśli bowiem krew kozłów i cielców oraz popiół z krowy, którymi skrapia się zanieczyszczonych, sprawiają oczyszczenie ciała, to o ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego złożył Bogu samego siebie jako nieskalaną ofiarę, oczyści wasze sumienia z martwych uczynków, abyście służyć mogli Bogu żywemu” (Hbr 9,13-14).

Słowo Boże jasno ukazuje, że sam popiół nie mógł oczyścić człowieka z grzechu. Potrzebna była krew Chrystusa – jedyna, która ma moc oczyszczenia sumienia z martwych uczynków. Każdy z nas został kiedyś włączony w tę jedyną i skuteczną ofiarę. Zanurzeni w wodzie chrztu świętego zostaliśmy zjednoczeni z ofiarą Jezusa Chrystusa.

Święty Paweł wyjaśnia to w Liście do Rzymian: „Czyż nie wiadomo wam, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie – jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca” (Rz 6,3-4).

II. Obrzędy, które stają się drogą

Przed nami Wielki Post. Rozpoczynamy go od posypania głowy popiołem – gestu, który wyraża nasze wejście w szczególny czas nawrócenia. Jest on początkiem drogi. Przyjmując popiół, chcemy wyznać przed Bogiem wstyd za grzechy, podjąć pokutę i post. Po czterdziestu dniach duchowej pracy przeżyjemy drugi obrzęd. W Wigilię Paschalną zostanie uroczysto poświęcona woda chrzcielna, a my zostaniemy nią pokropieni na pamiątkę naszego chrztu.

Dziś przypominamy sobie prawdę o grzechu, który prowadzi do duchowej śmierci, o naszej przemijalności i kruchości: „Prochem jesteś i w proch się obrócisz”. Ale w noc zwycięstwa Chrystusa nad śmiercią usłyszymy na nowo, że przez chrzest zostaliśmy włączeni w Jego zbawczą ofiarę – i że w niej także my dostępujemy odrodzenia i oczyszczenia.

Liturgia Wielkiego Postu prowadzi nas od popiołu – znaku zniszczenia, kruchości, beznadziei – do wody, która symbolizuje życie, odnowę, świeżość i nadzieję. Obrzęd posypania głowy popiołem otwiera przed nami drogę prawdy. Człowiek staje przed Bogiem bez masek, uznając swoją grzeszność i przemijalność. Popiół jest znakiem końca iluzji samowystarczalności. Przypomina, że życie nie jest naszą własnością, lecz darem – darem, który można utracić i odzyskać jedynie w nawróceniu.

Chrzest święty objawia odpowiedź Boga na to wołanie. Tam, gdzie popiół mówi o śmierci, woda chrzcielna ogłasza nowe życie. Zanurzenie w wodzie nie zaprzecza ludzkiej słabości, lecz ją przemienia. Grzech zostaje obmyty, a człowiek zostaje włączony w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. To przejście od pokuty do łaski, od wysiłku człowieka do darmowego daru Boga.

Popiół i woda tworzą jedną drogę zbawienia. Popiół przygotowuje serce, by mogło przyjąć łaskę, a woda ukazuje, że nawrócenie nie kończy się na żalu, lecz prowadzi do odnowy. Chrześcijaństwo nie zatrzymuje się na świadomości grzechu – prowadzi ku świeżości życia w Chrystusie. Chrześcijaństwo nie kończy się także na osobistym zbawieniu. Ten, kto przeszedł

drogę od popiołu do wody, zostaje posłany. Odnowa chrzcielna nie jest tylko doświadczeniem dla mnie – jest początkiem misji. Uczeń, który doświadczył miłosierdzia, staje się misjonarzem, bo nie może zatrzymać otrzymanej łaski tylko dla siebie.

III. Powstać z prochu, aby żyć na wieki

Pamiętam z dzieciństwa pewnego sąsiada, u którego na stole zawsze leżała stara popielniczka, wypełniona po brzegi popiołem po tytoniu. Odrażający widok i zapach... A co zrobić, jeśli nasze życie przypomina taką starą popielniczkę? Zaangażować się w ten czas nawrócenia, dany nam przez Boga.

Oto poruszające świadectwo jednego z moich dawnych uczniów: „W Środę Popielcową stałem w kolejce w środku kościoła. Gdy kapłan posypał mi głowę popiołem, poczułem ciężar słów: «Prochem jesteś». Ten popiół był jak cisza po długim, lecz jałowym biegu życia. Przypomni mi o kruchości, o błędach, o sercu, które dawno przestało słuchać Boga. Nie uciekałem od tego uczucia. Pozwoliłem sercu boleć. Przez kolejne dni coś we mnie miękło. Uczylem się na nowo życia chrześcijanina: przepraszać, rezygnować, czekać. Modlitwa, post i pokuta nie były już karą ani obowiązkiem, lecz powolnym odrywaniem się od tego, co mnie przygniatało. Gdy w noc Wigilii Paschalnej odnowiłem przyrzeczenia chrzcielne, poczułem świeżość łaski Bożej – jak pierwszy oddech po burzy. Woda zmyła nie tyle popiół z mojej głowy, ile z serca. Czterdzieści dni wcześniej popiół mówił: jesteś kruchy. Teraz woda odpowiedziała: jesteś nowy. A pomiędzy nimi rozciągnęła się droga – od żalu do łaski, od nieurodzajnej ziemi do życia w Chrystusie”.

Ten dawny uczeń odkrył coś jeszcze: że odnowione serce nie może pozostać zamknięte. Kto naprawdę wrócił do Boga, zaczyna inaczej patrzeć na ludzi. Tak rodzi się uczeń-misjonarz – nie ktoś, kto głosi z ambony, ale ktoś, kto niesie w codzienności zapach nowego życia. Tę drogę pomagają nam przejść konkretne czyny, o których mówi Pan Jezus w dzisiejszej Ewangelii: modlitwa, post i jałmużna.

Modlitwa otwiera serce na Boga. Jest zgodą, by to On mówił pierwszy, by Jego słowo przenikało naszą pustkę. W ciszy modlitwy odkrywamy, że nie jesteśmy tylko prochem, lecz umiłowanymi dziećmi, w których Bóg pragnie odnowić obraz swojego Syna.

Post uczy wolności. Odsłania, jak bardzo jesteśmy przywiązani do tego, co nietrwałe, i pozwala zrobić miejsce dla Boga. Głód ciała przypomina o głębszym głodzie serca – o pragnieniu wody żywej, która oczyszcza i daje życie wieczne.

Jałmużna wyprowadza nas z zamknięcia w sobie. Jest konkretnym gestem miłości, w którym to, co obumarłe w egoizmie, zaczyna przynosić owoce. W drugim człowieku spotykamy Chrystusa, a dając – sami zostajemy obdarowani.

Modlitwa, post i jałmużna prowadzą nas od popiołu, który mówi o śmierci, do wody chrztu, która mówi o życiu. To droga nawrócenia, na której Bóg stopniowo przemienia proch naszego życia w serce zdolne przyjąć Jego łaskę.

Ta droga od popiołu do życia nie jest jednak tylko drogą osobistej poprawy. W tym roku Kościół przypomina nam, że chrześcijanin odrodzony w chrzcie jest nie tylko uczniem Chrystusa, ale także Jego misjonarzem. Modlitwa czyni nas uczniami, bo uczy słuchania Boga. Post oczyszcza serce ucznia z tego, co zagłusza Ewangelię. Jałmużna zaś jest pierwszym językiem misji – prostym gestem, przez który drugi człowiek może doświadczyć miłości Chrystusa.

Wielki Post wychowuje nas więc do postawy ucznia-misjonarza: człowieka, który pozwala się przemienić i który tą przemianą zaczyna promieniować na innych. Wielki Post jest więc czasem, w którym uczeń na nowo siada u stóp Mistrza, aby potem zostać posłanym do świata jako świadek nowego życia.

Modlitwa wiernych

Rozpoczynając czas Wielkiego Postu, pragniemy przejść od popiołu skruszonego serca do Boga, który w chrzcie świętym

uczynił nas źródłem nowego życia. Z ufnością przedstawmy Mu nasze prośby:

1. Módlmy się za Kościół święty, aby wiernie prowadził ludzi drogą nawrócenia, przypominając o łasce chrztu i nadziei nowego życia.
2. Módlmy się za wszystkich rozpoczynających Wielki Post, aby znak popiołu stał się dla nich początkiem prawdziwej przemiany życia.
3. Módlmy się za grzeszników i oddalonych od Boga, aby odnaleźli drogę powrotu do źródła życia, które wypłynęło dla nich w sakramencie chrztu.
4. Módlmy się za chorych, cierpiących i zniechęconych, aby łaska Chrystusa umacniała ich serca i napełniała nadzieją.
5. Módlmy się za zmarłych (szczególnie za N.), aby oczyszczeni z wszelkiej słabości zostali wprowadzeni do pełni życia, którego początek otrzymali na chrzcie świętym.
6. Módlmy się za nas samych, aby czas Wielkiego Postu pomógł nam oczyścić serca z popiołu grzechu i na nowo żyć łaską chrztu świętego.

Boże – źródło życia i miłosierdzia – przyjmij nasze modlitwy i prowadź nas drogą nawrócenia ku pełni łaski, którą otrzymaliśmy w chrzcie świętym. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Przed rozesłaniem

Przyjęliśmy znak popiołu i umocniliśmy się Ciałem Chrystusa. Od popiołu skruszonego serca Bóg prowadzi nas ku źródłowi łaski, który wypłynął dla nas w chrzcie świętym. Idźmy w codzienność Wielkiego Postu, odnawiając wiarę, nadzieję i miłość, przez modlitwę, post i jałmużnę, aby nasza codzienność stała się świadectwem nowego życia w Chrystusie.

ks. Roman Hopej